

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 22, 2026

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1142](#) 07-07-2026

Bewijsklacht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1143](#) 07-07-2026

Kon het hof oordelen dat de verdachte niet heeft ‘deelgenomen’ aan een organisatie als bedoeld in art. 140a Sr?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1145](#) 07-07-2026

Kon het hof oordelen dat het onaannemelijk is dat binnen een aanvaardbare termijn de getuige kan worden gehoord?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1146](#) 07-07-2026

Heeft de bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening plaatsgevonden overeenkomstig artikel 1:6 Awb?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1012](#) 07-07-2026

Heeft de belanghebbende belang bij de behandeling van het cassatieberoep tegen de beschikking?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1151](#) 07-07-2026

Bewijsklachten.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1163](#) 07-07-2026

Had de poging tot uitreiking van de oproeping in hoger beroep moeten worden gedaan op het briefadres, nu de verdachte op dat adres in de BRP stond ingeschreven?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1195](#) 07-07-2026

Kon het hof het verzoek om aanvulling van het NFI-rapport afwijzen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1199](#) 07-07-2026

Had de poging tot de uitreiking van de oproeping voor de nadere terechtzitting in hoger beroep moeten worden gedaan op het briefadres, nu de betrokkene op dat adres in de BRP stond ingeschreven?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1150](#) 07-07-2026

Kon het hof het verzoek tot het horen van de medeverdachte als getuige afwijzen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1154](#) 07-07-2026

Bewijsklacht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1176](#) 07-07-2026

Zijn de feiten verjaard?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1179](#) 07-07-2026

Is het feit verjaard?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1180](#) 07-07-2026

Is het feit verjaard?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1183](#) 07-07-2026

Kon het hof oordelen dat de verdachte niet heeft 'deelgenomen' aan de organisatie als bedoeld in artikel 140a Sr?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1185](#) 07-07-2026

Kunnen de door E B.V. betaalde gelden in hun geheel worden aangemerkt als winst die A C.V. en C B.V. hebben genoten en daarom hadden moeten betrekken in hun aangiften Vpb?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1191](#) 07-07-2026

Rijst uit de stukken een ernstig en rechtstreeks vermoeden dat het OM niet-ontvankelijk is in de vervolging van de verdachte voor zover de tenlastegelegde feiten in de Verenigde Arabische Emiraten zijn begaan omdat Nederland in zoverre geen rechtsmacht heeft?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1113](#) 30-06-2026

Had de dagvaarding in hoger beroep moeten worden betekend op het namens de verdachte opgegeven adres in Nederland, nu de verdachte in het BRP stond ingeschreven op een adres in België?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1069](#) 30-06-2026

Is het cassatieberoep tijdig ingesteld?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1030](#) 30-06-2026

Bewijsklacht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1029](#) 30-06-2026

Bewijsklacht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1028](#) 30-06-2026

Is de toewijzing van de vordering benadeelde partij toereikend gemotiveerd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1014](#) 30-06-2026

Staat een forse duw met twee handen tegen de borst en/of buik in redelijke verhouding tot het aanraken of slaan van de verdachte op zijn wang en krabben op zijn arm?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1004](#) 30-06-2026

Bestaat er een (wettelijke) grondslag voor de vergoeding van de kosten voor rechtsbijstand, nu een expliciete wettelijke regeling ontbreekt?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1002](#) 30-06-2026

Vinden de verklaringen van de getuige voldoende steun in ander bewijsmateriaal?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1001](#) 30-06-2026

Kon de rechtbank oordelen dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de auto zal worden verbeurdverklaard?

RECHTSPRAAK

Kunnen de door E B.V. betaalde gelden in hun geheel worden aangemerkt als winst die A C.V. en C B.V. hebben genoten en daarom hadden moeten betrekken in hun aangiften Vpb?

Kunnen de door E B.V. betaalde gelden in hun geheel worden aangemerkt als winst die A C.V. en C B.V. hebben genoten en daarom hadden moeten betrekken in hun aangiften Vpb?

Beoordeling van het eerste en het derde cassatiemiddel

Het eerste en het derde cassatiemiddel komen, in verband met de feiten 1, 4 en 5, op tegen onder meer het oordeel van het hof dat de door [E] B.V. (hierna: [E] B.V.) in verband met de door de verdachte verrichte consultancywerkzaamheden betaalde gelden in hun geheel moeten worden aangemerkt zowel als winst die [A] C.V. (hierna: [A] C.V.) en [C] B.V. (hierna: [C] B.V.) hebben genoten en die zij daarom hadden moeten betrekken in hun aangiften voor de vennootschapsbelasting, als ook als inkomsten die de verdachte heeft genoten en die hij daarom had moeten betrekken in zijn aangiften voor de inkomstenbelasting.

Het hof heeft vastgesteld dat [A] C.V. in de jaren 2012 tot en met 2016 in totaal € 917.238,70 van [E] B.V. heeft ontvangen en dat [C] B.V. in 2016 € 142.248 van [E] B.V. heeft ontvangen, telkens in verband met door de verdachte als consultant verrichte werkzaamheden. Het hof heeft verder vastgesteld dat de verdachte middellijk beherend vennoot van [A] C.V. en middellijk enig aandeelhouder en bestuurder van [C] B.V. is. Daaruit heeft het hof afgeleid dat zowel de zeggenschap over de bedrijfsvoering van deze vennootschappen als het economisch belang bij de onderneming van deze vennootschappen, waaronder de van [E] B.V. verworven gelden, volledig rust bij de verdachte. Het hof heeft op basis hiervan overwogen dat de door [A] C.V. en [C] B.V. van [E] B.V. verworven gelden fiscaal hadden moeten worden betrokken in de inkomstensfeer van de persoon achter de onderneming, te weten de verdachte. Daarnaast heeft het hof overwogen dat [A] C.V. en [C] B.V. deze zelfde inkomsten opzettelijk niet hebben opgegeven in hun aangiften voor de vennootschapsbelasting.

Het in de voorgaande overwegingen besloten liggende oordeel van het hof dat de door [A] C.V. en [C] B.V. van [E] B.V. ontvangen gelden voor de door de verdachte als consultant verrichte werkzaamheden in hun geheel door [A] C.V. en [C] B.V. als winst zijn genoten, en tegelijkertijd en voor hetzelfde bedrag door de verdachte als inkomsten zijn genoten, geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Die vennootschappen kunnen immers alleen vennootschapsbelastingplichtig zijn voor zover zij die gelden fiscaal zelf hebben genoten, wat betekent dat die gelden niet ook, tegelijkertijd en tot hetzelfde bedrag, rechtstreeks door de verdachte kunnen zijn genoten voor de inkomstenbelasting. Dat zowel de zeggenschap over de bedrijfsvoering van [A] C.V. en [C] B.V. als het economisch belang bij de onderneming van deze vennootschappen, waaronder de van [E] B.V. verworven gelden, volledig bij de verdachte rust, kan daarom het oordeel van het hof niet dragen.

Voor zover de cassatiemiddelen hierover klagen, slagen zij. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van deze cassatiemiddelen niet nodig is.

Ambtshalve opmerking over het onder 4 bewezenverklaarde

Met het oog op de behandeling na terugwijzing merkt de Hoge Raad naar aanleiding van het gestelde in de conclusie van de advocaat-generaal onder 7.7 tot en met 7.12 het volgende op. Het onder 4 bewezenverklaarde feit houdt in dat de verdachte tezamen en in vereniging met een ander telkens opzettelijk een bij de belastingwet voorziene aangifte voor de vennootschapsbelasting ten name van [A] C.V. onjuist en onvolledig heeft gedaan, terwijl die feiten telkens ertoe strekten dat te weinig belasting werd geheven. Uit de vaststellingen van het hof volgt dat [A] C.V. een commanditaire vennootschap is.

Op grond van artikel 2 lid 1, aanhef en onder a (oud), van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969 zijn alleen zogenoemde open commanditaire vennootschappen als binnenlandse belastingplichtigen aan die belasting onderworpen. Artikel 2 lid 3, aanhef en onder c (oud), van de Algemene wet inzake rijksbelastingen (hierna: AWR) bepaalt dat de belastingwet onder een open commanditaire vennootschap verstaat, kort gezegd, een vennootschap waarbij toetreding of vervanging van commanditaire vennoten kan plaatshebben zonder toestemming van alle (beherende en commanditaire) vennoten.

Uit de inhoud van de door het hof gebruikte bewijsmiddelen kan niet worden afgeleid of [A] C.V. een open commanditaire vennootschap is zoals bedoeld in artikel 2 lid 3, aanhef en onder c (oud), AWR, en dus ook niet of zij belastingplichtig is voor de vennootschapsbelasting.

Als het hof na terugwijzing tot de conclusie komt dat [A] C.V. niet een open commanditaire vennootschap is, kan het onder 4 tenlastegelegde feit voor zover dat inhoudt dat de onjuiste

en onvolledige aangifte er telkens 'toe strekte dat te weinig belasting werd geheven', niet worden bewezenverklaard.

Als het hof na terugwijzing tot de conclusie komt dat [A] C.V. een open commanditaire vennootschap is, moet rekening worden gehouden met de mogelijkheid dat deze vennootschap slechts een deel van de van [E] B.V. verworven gelden als (bruto) winst heeft genoten, en dat de verdachte van die gelden een eigen deel als (bruto) winst of als (bruto) inkomsten heeft genoten.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het onder 1, 4 en 5 tenlastegelegde en de strafoplegging;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1185

Zaaknummer: 23/03848

Rechters: E.F. Faase, T.B. Trotman, F. Posthumus, R. Kuiper en M.J. Borgers

Advocaten: T. Straten

Wetsartikelen: art. 69 lid 2 AWR

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de dood van [slachtoffer] aan de verdachte kan worden toegerekend.

De vraag of causaal verband bestaat tussen de bewezenverklarde door de verdachte verrichte gedragingen – te weten het door hem uitoefenen van geweld – en de dood van het slachtoffer, moet worden beantwoord aan de hand van de maatstaf of die dood redelijkerwijs als gevolg van die gedragingen aan de verdachte kan worden toegerekend.

Als niet zonder meer kan worden vastgesteld dat de bewezenverklarde gedragingen in de keten van de gebeurtenissen een noodzakelijke factor zijn geweest voor het ingetreden gevolg is voor het redelijkerwijs toerekenen van dit gevolg aan (gedragingen van) de verdachte ten minste vereist dat wordt vastgesteld dat die gedragingen een onmisbare schakel kunnen hebben gevormd in de gebeurtenissen die tot het gevolg hebben geleid. Daarnaast moet aannemelijk zijn dat dit gevolg met een aanzienlijke mate van waarschijnlijkheid door die gedragingen is veroorzaakt. Of en wanneer sprake is van zo'n aanzienlijke mate van waarschijnlijkheid, zal afhangen van de concrete omstandigheden van het geval. Bij de beoordeling daarvan kan als hulpmiddel dienen of in de gegeven omstandigheden die gedragingen naar hun aard geschikt zijn om dat gevolg teweeg te brengen en bovendien naar ervaringsregels zodanig zijn dat zij het vermoeden rechtvaardigen dat deze hebben geleid tot het intreden van het gevolg. Daarbij kan ook worden betrokken in hoeverre aannemelijk is geworden dat als verweer naar voren gebrachte andere, niet aan de bewezenverklarde gedragingen gerelateerde oorzaken hoogstwaarschijnlijk niet tot dat gevolg hebben geleid. (Vgl. HR 27 maart 2012, ECLI:NL:HR:2012:BT6362.)

Het hof heeft onder meer overwogen dat onder anderen de deskundige [deskundige 1] heeft verklaard dat het slachtoffer hoogstwaarschijnlijk is overleden als gevolg van samendrukkend toesnoerend geweld op de hals terwijl zij zwaar geïntoxiceerd was, waarbij [deskundige 1]

verder heeft verklaard (i) dat het slachtoffer ook zou zijn overleden zonder de GHB-intoxicatie, (ii) dat de samendrukkende of toesnoerende krachtsinwerking op de hals bij leven heeft plaatsgevonden en (iii) dat de GHB op dat moment nog niet tot de dood van het slachtoffer had geleid. Het hof heeft het daarom aannemelijk geacht dat het overlijden van het slachtoffer met een aanzienlijke mate van waarschijnlijkheid door het door de verdachte gepleegde geweld is veroorzaakt en dat dit geweld daarmee kan worden aangemerkt als een onmisbare schakel in de gebeurtenissen die tot haar dood hebben geleid.

Op grond hiervan heeft het hof geoordeeld dat de dood van het slachtoffer in redelijkheid aan de verdachte kan worden toegerekend. In dat oordeel ligt besloten dat, ook als de ten tijde van de bewezenverklarde gewelddoed aanwezige GHB-intoxicatie van het slachtoffer heeft bijgedragen aan het intreden van de dood, die omstandigheid niet meebrengt dat de dood van het slachtoffer na het uiteindelijk door de verdachte gepleegde geweld niet meer in redelijkheid aan de verdachte zou kunnen worden toegerekend. In het licht van wat onder 2.3 is vooropgesteld, getuigt het oordeel van het hof niet van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is toereikend gemotiveerd. Daarbij is mede van belang dat het aan de rechter is die over de feiten oordeelt om te beslissen wat hij van het beschikbare bewijsmateriaal betrouwbaar en bruikbaar vindt en aan welk bewijsmateriaal hij geen waarde toekent. Tegen die achtergrond doet aan de begrijpelijkheid van het oordeel van het hof niet af dat het cassatiemiddel wijst op enkele passages in rapporten of verklaringen op de terechtzittingen van de deskundige [deskundige 1] en andere deskundigen, die op zichzelf bezien ook een andere gevolgtrekking zouden kunnen toelaten, en is van 'denaturering' van de verklaring van de deskundige [deskundige 1] geen sprake. Daarbij is verder van belang dat het niet aan een deskundige maar aan de rechter is om de uiteindelijke vaststellingen over het causaal verband te doen en te oordelen of in een geval als dit de dood van het slachtoffer aan de verdachte kan worden toegerekend.

Het cassatiemiddel faalt.

Beoordeling van het tweede en het derde cassatiemiddel

Het tweede cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de verdachte opzet heeft gehad op de dood van [slachtoffer]. Het derde cassatiemiddel klaagt over de manier waarop het hof een door de verdediging geschetst alternatief scenario heeft verworpen.

De cassatiemiddelen leiden niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 5 en 6.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1154

Zaaknummer: 25/00952

Rechters: T. Kooijmans, R. Kuiper en V. van den Brink

Advocaten: N. van Schaik en H. Brentjes

Wetsartikelen: art. 287 Sr

RECHTSPRAAK

Rijst uit de stukken een ernstig en rechtstreeks vermoeden dat het OM niet-ontvankelijk is in de vervolging van de verdachte voor zover de tenlastegelegde feiten in de Verenigde Arabische Emiraten zijn begaan omdat Nederland in zoverre geen rechtsmacht heeft?

Rijst uit de stukken een ernstig en rechtstreeks vermoeden dat het OM niet-ontvankelijk is in de vervolging van de verdachte voor zover de tenlastegelegde feiten in de Verenigde Arabische Emiraten zijn begaan omdat Nederland in zoverre geen rechtsmacht heeft?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat het openbaar ministerie ontvankelijk is in de vervolging van de verdachte voor zover de tenlastegelegde feiten in de Verenigde Arabische Emiraten zijn begaan. Het voert daartoe aan dat uit de stukken van het geding het ernstig en rechtstreeks vermoeden rijst dat het openbaar ministerie in de vervolging niet-ontvankelijk is omdat Nederland in zoverre geen rechtsmacht heeft.

Volgens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep is de zaak daar behandeld in aanwezigheid van de verdachte en zijn raadvrouw. Uit de stukken blijkt niet dat daar door de verdediging het verweer is gevoerd dat het openbaar ministerie niet-ontvankelijk moet worden verklaard in de vervolging voor zover de tenlastegelegde feiten in de Verenigde Arabische Emiraten zijn begaan. Zo'n verweer kan niet voor het eerst in cassatie worden gevoerd, omdat de beoordeling daarvan een onderzoek van feitelijke aard zou vergen. Daarvoor is in cassatie geen plaats. Ook doet zich niet het geval voor dat uit de stukken – en dus zonder nader onderzoek van feitelijke aard – het ernstig en rechtstreeks vermoeden rijst dat het openbaar ministerie niet-ontvankelijk is in de vervolging.

Het cassatiemiddel faalt.

Beoordeling van de overige cassatiemiddelen

De Hoge Raad heeft ook de overige klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van negen jaren.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
- vermindert deze in die zin dat deze acht jaren en elf maanden belooft;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1191

Zaaknummer: 24/01934

Rechters: T. Kooijmans, C.N. Dalebout en V. van den Brink

Advocaten: H.M.W. Daamen

Wetsartikelen: art. 7 lid 3 Sr en art. 86b Sr

RECHTSPRAAK

Is het feit verjaard?

Is het feit verjaard?

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

Op grond van wat is vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4 is de Hoge Raad van oordeel dat het onder 6 tenlastegelegde feit is verjaard voor zover dat betrekking heeft op het voorhanden hebben van munitie van categorie III.

De Hoge Raad zal wat betreft feit 6, voor zover dat betrekking heeft op het voorhanden hebben van munitie van categorie III, het openbaar ministerie niet-ontvankelijk verklaren in de vervolging. Voor het verminderen van de duur van de opgelegde gevangenisstraf bestaat onvoldoende grond, omdat de aard en de ernst van wat overigens ten laste van de verdachte is bewezenverklaard niet worden aangetast door deze gedeeltelijke niet-ontvankelijkverklaring.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof en de uitspraak van de rechtbank Limburg van 7 juli 2017 wat betreft de beslissingen over het onder 6 tenlastegelegde voorhanden hebben van munitie van categorie III;
- verklaart het openbaar ministerie niet-ontvankelijk in de vervolging wat betreft het onder 6 tenlastegelegde voorhanden hebben van munitie van categorie III;
- vernietigt de uitspraak van het hof verder wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
- vermindert deze in die zin dat deze vijf jaren en zes maanden belooft;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1179

Zaaknummer: 22/04601

Rechters: F. Posthumus, R. Kuiper en M.J. Borgers

Advocaten: H.M.W. Daamen

Wetsartikelen: art. 26 lid 1 WWM, art. 70 lid 1 onder 2 Sr en art. 72 lid 2 Sr

RECHTSPRAAK

Kon het hof het verzoek tot het horen van de medeverdachte als getuige afwijzen?

Kon het hof het verzoek tot het horen van de medeverdachte als getuige afwijzen?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de afwijzing door het hof van het verzoek tot het horen van de medeverdachte [medeverdachte] als getuige.

Als in een cassatieprocedure de Hoge Raad een uitspraak vernietigt en de zaak, voor zover aan zijn oordeel onderworpen, op grond van artikel 440 van het Wetboek van Strafvordering terugwijst naar het hof of verwijst naar een ander hof om opnieuw te worden berecht en afgedaan, heeft de rechter die na verwijzing of terugwijzing moet oordelen tot taak het onderzoek binnen de uit de beslissing van de Hoge Raad voortvloeiende grenzen geheel opnieuw aan te vangen en te voltooien, voor zover uit de wet niet het tegendeel voortvloeit (vgl. HR 1 juli 2014, ECLI:NL:HR:2014:1496, rechtsoverweging 2.69).

Het hof heeft het verzoek van de verdediging tot het horen van de medeverdachte [medeverdachte] als getuige afgewezen, omdat de verdediging al op de terechtzitting in hoger beroep van 15 november 2021 – en dus vóór terugwijzing van de zaak door de Hoge Raad – afstand heeft gedaan van het horen van de medeverdachte [medeverdachte] als getuige. Dat oordeel getuigt van een onjuiste rechtsopvatting. Gelet op wat onder 2.3 is vooropgesteld, staat het namelijk de verdachte vrij om, nadat als gevolg van verwijzing of terugwijzing door de Hoge Raad het onderzoek opnieuw is aangevangen, een verzoek tot het horen van een bepaalde getuige te doen, ook als in de procedure voor die verwijzing of terugwijzing, door of namens de verdachte niet zo'n verzoek is gedaan dan wel zo'n verzoek wel is gedaan, maar op enig moment niet is gehandhaafd.

De klacht is gegrond. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
 - verwijst de zaak naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.
-

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1150

Zaaknummer: 24/04185

Rechters: M. Kuijer, T.B. Trotman en M.J. Borgers

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 440 Sv

RECHTSPRAAK

Zijn de feiten verjaard?

Zijn de feiten verjaard?

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

Op grond van wat is vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4.2 tot en met 4.5 is de Hoge Raad van oordeel dat het onder 6 tenlastegelegde feit is verjaard.

De Hoge Raad zal wat betreft feit 6 het openbaar ministerie niet-ontvankelijk verklaren in de vervolging. Voor het verminderen van de duur van de opgelegde gevangenisstraf bestaat onvoldoende grond, omdat de aard en de ernst van wat overigens ten laste van de verdachte is bewezenverklaard niet worden aangetast door deze gedeeltelijke niet-ontvankelijkverklaring.

Gelet op het vorenstaande is bespreking van het derde cassatiemiddel niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof en de uitspraak van de rechtbank Limburg van 7 juli 2017 wat betreft de beslissingen over het onder 6 tenlastegelegde;
- verklaart het openbaar ministerie niet-ontvankelijk in de vervolging wat betreft het onder 6 tenlastegelegde;
- vernietigt de uitspraak van het hof verder wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
- vermindert deze in die zin dat deze drie jaren en acht maanden beloopt;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1176

Zaaknummer: 22/04549

Rechters: R. Kuiper, F. Posthumus en M.J. Borgers

Advocaten: Th.J. Kelder

Wetsartikelen: art. 70 lid 1 onder 2 Sr en art. 72 lid 2 Sr

RECHTSPRAAK

Is het feit verjaard?

Is het feit verjaard?

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

Op grond van wat is vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 5 is de Hoge Raad van oordeel dat het onder 6 tenlastegelegde feit is verjaard.

De Hoge Raad zal wat betreft feit 6 het openbaar ministerie niet-ontvankelijk verklaren in de vervolging. Voor het verminderen van de duur van de opgelegde gevangenisstraf bestaat onvoldoende grond, omdat de aard en de ernst van wat overigens ten laste van de verdachte is bewezenverklaard niet worden aangetast door deze gedeeltelijke niet-ontvankelijkverklaring.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof en de uitspraak van de rechtbank Limburg van 7 juli 2017 wat betreft de beslissingen over het onder 6 tenlastegelegde;
- verklaart het openbaar ministerie niet-ontvankelijk in de vervolging wat betreft het onder 6 tenlastegelegde;
- vernietigt de uitspraak van het hof verder wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
- vermindert deze in die zin dat deze zeventien maanden beloopt;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1180

Zaaknummer: 22/04640

Rechters: F. Posthumus, R. Kuiper en M.J. Borgers

Advocaten: T. Straten

Wetsartikelen: art. 3.C Opiumwet, art. 70 lid 1 onder 2 Sr en art. 72 lid 2 Sr

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat de verdachte niet heeft ‘deelgenomen’ aan de organisatie als bedoeld in artikel 140a Sr?

Kon het hof oordelen dat de verdachte niet heeft ‘deelgenomen’ aan de organisatie als bedoeld in artikel 140a Sr?

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel komt op tegen de door het hof gegeven vrijspraak van het onder 1 tenlastegelegde. Het klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat de vastgestelde gedragingen geen ‘deelneming’ aan een terroristische organisatie opleveren, als bedoeld in artikel 140a van het Wetboek van Strafrecht (hierna: Sr).

Het hof heeft het volgende vastgesteld. De verdachte is in september 2014 samen met haar echtgenoot vanuit Turkije naar Syrië vertrokken, terwijl zij wist dat daar een burgeroorlog gaande was. De echtgenoot van de verdachte wilde naar Syrië verhuizen om daar zijn geloof te praktiseren. De verdachte is hem in zijn voornemen gevolgd. De verdachte en haar echtgenoot woonden tot ongeveer 1 december 2017 in een gebied dat in handen was van de terroristische organisatie Islamitische Staat (hierna: IS). Zij hebben in deze periode in Syrië twee kinderen gekregen en leefden van het geld dat zij uit Turkije hadden meegenomen. De verdachte heeft tijdens hun verblijf in Syrië samen met haar man zorggedragen voor het huishouden en geen ander werk verricht. Haar man heeft daarnaast gewerkt als verkeerscontroleur ‘mogelijk voor IS’.

Het hof heeft niet bewezenverklaard dat de verdachte heeft ‘deelgenomen’ aan een organisatie als bedoeld in artikel 140a Sr en heeft de verdachte van feit 1 vrijgesproken. Daaraan heeft het hof als zijn oordeel ten grondslag gelegd dat het onder deze omstandigheden verrichten van huishoudelijk werk niet voldoet aan het criterium van het hebben van een aandeel in of bieden van ondersteuning aan gedragingen die strekken tot of rechtstreeks verband houden met de verwezenlijking van het oogmerk van IS, omdat het handelen van de verdachte ‘te ver verwijderd is van de verwezenlijking van het terroristische oogmerk van IS’. Het hof heeft

daarbij overwogen dat het uitsluitend getalsmatig versterken van het samenwerkingsverband, niet betekent dat sprake is van het hebben van een aandeel of het bieden van ondersteuning, zoals hiervoor genoemd.

Gelet op wat is overwogen geeft het oordeel van het hof niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het is ook toereikend gemotiveerd.

De klacht faalt.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1183

Zaaknummer: 25/00879

Rechters: A.L.J. van Strien, R. Kuiper en M.J. Borgers

Advocaten: B. Kizilocak

Wetsartikelen: art. 140 Sr en art. 140a Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt in de kern dat de bewezenverklaring van de onder 1 tenlastegelegde deelneming door de verdachte aan de terroristische organisaties Islamitische Staat (hierna: IS) en Jabhat al Nusra (hierna: JaN) niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Het hof heeft het volgende vastgesteld. De verdachte is op 29 september 2013 als aanhanger van de jihadistische ideologie en voorstander van de gewapende strijd in Syrië met haar latere echtgenoot [betrokkene 1] naar Syrië gereisd 'om de jihad bij te staan'. De verdachte wist dat daar toen een gewapende strijd plaatsvond en zag het als de plicht van iedere moslim om te strijden voor een islamitische staat. De verdachte en [betrokkene 1] hebben zich in Syrië eerst onder het gezag van de terroristische organisatie JaN en daarna onder het gezag van de terroristische organisatie IS gesteld. In de bewezenverklaarde periode was [betrokkene 1] werkzaam voor deze terroristische organisaties, onder meer als lid van de politie en de religieuze politie van IS. De verdachte en [betrokkene 1] vormden in deze periode een gezamenlijk huishouden, waarbij zij in verschillende gebieden in Syrië hebben gewoond. Zij hebben loon ontvangen van IS en woonden vanaf april 2014 in een aan hen door IS toegewezen huis. De verdachte en [betrokkene 1] hadden een vuurwapen in huis dat [betrokkene 1] gebruikte voor zijn werk voor IS. Ook de verdachte kon over dat vuurwapen beschikken. De verdachte heeft vanuit Syrië, terwijl zij wist van de terroristische misdrijven die daar door IS werden gepleegd, aan haar familieleden bericht dat zij en haar man onderdeel zijn van IS. Zij heeft de jihadistische ideologie van die terroristische organisaties actief uitgedragen en familieleden en vriendinnen aangespoord om ook naar Syrië te komen.

Op grond van dit alles heeft het hof geoordeeld dat de verdachte heeft 'deelgenomen' aan een organisatie als bedoeld in artikel 140a Sr. Gelet op wat is overwogen geeft het oordeel van het hof niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het is ook toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt.

Beoordeling van het derde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het cassatiemiddel is gegrond. Bovendien doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit alles brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van vier jaren, waarvan een jaar voorwaardelijk met een proeftijd van drie jaren.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
- vermindert deze in die zin dat deze 45 maanden, waarvan 12 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van drie jaren, beloopt;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1142

Zaaknummer: 23/04981

Rechters: A.L.J. van Strien, M.J. Borgers en R. Kuiper

Advocaten: F.T.C. Dölle

Wetsartikelen: art. 140a Sr

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat het onaannemelijk is dat binnen een aanvaardbare termijn de getuige kan worden gehoord?

Kon het hof oordelen dat het onaannemelijk is dat binnen een aanvaardbare termijn de getuige kan worden gehoord?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat het onaannemelijk is dat de [medebetrokkene] binnen een aanvaardbare termijn als getuige kan worden gehoord.

Het hof heeft opnieuw beslist over het – eerder toegewezen en door de verdediging gehandhaafde – verzoek tot het horen van [medebetrokkene] als getuige, en daarbij tot de beslissing is gekomen dat dit verzoek, met het daaraan verbonden aanhoudingsverzoek, alsnog wordt afgewezen. Daaraan heeft het hof ten grondslag gelegd dat, hoewel dit als voorwaarde aan de eerdere toewijzing was verbonden, de verdediging niet (tijdig) de adresgegevens van de getuige aan het hof heeft verschaft. Deze afwijzing is ontoereikend gemotiveerd. Uit de enkele omstandigheid dat de verdediging die gegevens niet heeft verstrekt, volgt immers niet dat het onaannemelijk is dat de getuige binnen een aanvaardbare termijn kan worden gehoord. Voor het oordeel hierover is onder meer van belang of de verdediging over een reële mogelijkheid beschikte om de verblijfplaats van de getuige te achterhalen, en daarnaast of deze informatie mogelijk door inspanningen van de justitiële autoriteiten zou kunnen worden achterhaald. De last tot het achterhalen van de verblijfplaats van de getuige mag daarbij niet eenzijdig op de verdediging worden gelegd.

De klacht slaagt. Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;

- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1145

Zaaknummer: 24/01474

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en F. Posthumus

Advocaten: P. Scholte

Wetsartikelen: art. 288 lid 1 onder a Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) de bewezenverklaring.

De bewezenverklaring en de bewijsvoering van het hof zijn weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4, 5 en 7. De bewezenverklaring steunt verder op de bewijsmiddelen die zijn opgenomen in de aanvulling op het arrest van het hof.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4 tot en met 17.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
- vermindert deze in die zin dat deze 23 maanden belooft;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1151

Zaaknummer: 24/04678

Rechters: T. Kooijmans, C.N. Dalebout en V. van den Brink

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: art. 312 lid 2 Sr

RECHTSPRAAK

Heeft de bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening plaatsgevonden overeenkomstig artikel 1:6 Awb?

Heeft de bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening plaatsgevonden overeenkomstig artikel 1:6 Awb?

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel komt op tegen de verwerping door het hof van een verweer dat ertoe strekt dat bewijsuitsluiting moet plaatsvinden, omdat de politie onrechtmatig is binnengetroten doordat misbruik is gemaakt van bestuursrechtelijke bevoegdheden voor strafvorderlijke doeleinden. Het keert zich daarbij tegen het oordeel van het hof dat het optreden van de gemeentelijke autoriteiten, waarvan de resultaten zijn gebruikt voor het strafrechtelijke onderzoek, rechtmatig was.

Het standpunt van de verdediging

De raadsman heeft zich – samengevat weergegeven – op het standpunt gesteld dat het vonnis van de rechtbank juist is, en dat het hof op dezelfde wijze zou moeten beslissen. Er is volgens de verdediging zowel sprake van onrechtmatig overheidsoptreden door de gemeente als van onrechtmatig binnentreden door de politie. Er was van meet af aan sprake van strafrechtelijk optreden omdat men wel wist dat er waarschijnlijk strafbare feiten zouden worden geconstateerd, maar de politie kon nog niet binnentreden. Men heeft bestuurlijk/bestuursrechtelijk optreden gebruikt voor strafrechtelijke doelen, en daarmee zijn - de burger beschermende - strafvorderlijke voorschriften omzeild. Dit heeft volgens de verdediging een structureel karakter. Deze wijze van optreden is bepalend geweest voor het verdere strafrechtelijke onderzoek. Om dit misbruik in de toekomst te voorkomen dient de sanctie daarop bewijsuitsluiting te zijn als rechtstatelijke waarborg, zoals de rechtbank terecht heeft gedaan. Omdat alle resultaten van het onderzoek in het bedrijfspand en de woning tevens zijn aan te merken als onrechtmatig verkregen en de verboden vruchten daarvan, dienen zij ook om die reden te worden uitgesloten van het bewijs. Het hof dient verdachte dan ook vrij te spreken.

Overwegingen van het hof over de rechtmatigheid van het binnentreden

‘Het hof overweegt dat uit het door de advocaat-generaal genoemde arrest van de Hoge Raad (zie voetnoot 8) blijkt dat zo nodig ook een rechtsgevolg kan worden verbonden aan een onrechtmatige handeling jegens de verdachte die buiten het bereik van artikel 359a van het Wetboek van Strafvordering (Sv) ligt, onder meer omdat van een opsporingsonderzoek nog geen sprake was. Uit het arrest van de Hoge Raad d.d. 12 september 2023 blijkt voorts dat zo nodig ook een rechtsgevolg kan worden verbonden aan een onrechtmatige handeling door andere personen dan opsporingsambtenaren. Daarvoor is vereist dat (i) de resultaten van een onrechtmatige handeling zijn gebruikt bij het opsporingsonderzoek naar of de vervolging van een verdachte voor ten laste gelegde feiten en (ii) de resultaten door dit gebruik van bepalende invloed zijn geweest op het verloop van het opsporingsonderzoek of van de vervolging. Als daarvan sprake is, is de beantwoording van de vraag of een rechtsgevolg moet worden verbonden aan het gebruik van de resultaten van een onrechtmatige handeling en, zo ja, welk rechtsgevolg, mede afhankelijk van de aard en de ernst van de inbreuk die dit gebruik maakt op de rechten van de verdachte. Bij het bepalen van een rechtsgevolg kan aansluiting worden gezocht bij de in art. 359a tweede lid Sv genoemde factoren, terwijl ook het uitgangspunt van subsidiariteit in acht moet worden genomen. De rechter kan tot het oordeel komen dat de onrechtmatige handeling door de andere persoon dan de opsporingsambtenaar, die van bepalende invloed is geweest op het verloop van het opsporingsonderzoek of de vervolging, dwingt tot bewijsuitsluiting. Dat is allereerst aan de orde als bewijsuitsluiting noodzakelijk is om de schending van het in art. 6 EVRM bedoelde recht op eerlijk proces te voorkomen. Daarnaast kan bewijsuitsluiting in aanmerking komen als de opsporingsambtenaar direct of indirect betrokken is bij de onrechtmatige handeling door een andere persoon en het gebruik van de resultaten, mede gelet op wijze waarop die zijn verkregen, een ernstige schending van een strafvorderlijk voorschrift of rechtsbeginsel zou opleveren. Van een zodanige betrokkenheid van een opsporingsambtenaar kan sprake zijn als deze het gedrag van de betreffende persoon heeft geïnitieerd of gefaciliteerd, daaronder mede begrepen dat de opsporingsambtenaar het onrechtmatige gedrag van die persoon welbewust heeft laten begaan en/of voortduren.

Anders dan de rechtbank en de verdediging is het hof van oordeel dat het optreden van de gemeentelijke autoriteiten rechtmatig was. De toezichthouder heeft zijn bevoegdheden ingezet op de gronden, bevoegdheden en aanleiding zoals door deze zijn omschreven onder de feiten, het onder C. bedoelde proces-verbaal. Het hof ziet geen aanwijzing dat deze weergave niet klopt of dat er heimelijk ongeoorloofde bijbedoelingen waren. Het is een legitiem belang van de gemeente dat bedrijfs- en andere panden overeenkomstig het bestemmingsplan worden gebruikt. Dat de ervaring leert dat er een gerede kans bestaat dat er bij controles van

bedrijfspannen regelmatig ook strafbare feiten worden geconstateerd, in het bijzonder de aanwezigheid van hennepkwekerijen met illegale stroomaftap, doet daaraan niet af. De bestrijding van illegale en brandgevaarlijke situaties is immers evengoed een legitiem belang van de gemeente. Het samenwerken daarin met onder andere de politie acht het hof eveneens legitiem, onder meer omdat artikel 5:15 Awb daarin uitdrukkelijk voorziet, mits evenredig.

Er was in dit geval ook geen reden om aan te nemen dat er specifiek jegens verdachte van meet af aan al sprake was van de verdenking van een strafbaar feit ten aanzien van het gebruik van de bedrijfsruimte en woning en dat er aldus reeds sprake was een opsporingsonderzoek jegens verdachte.'

Het hof heeft onder meer het volgende vastgesteld. Op acht adressen aan de [a-straat] in [plaats] is, naar aanleiding van bij de gemeente binnengekomen 'ondermijnende signalen' in deze straat, een zogenoemde 'integrale controle' uitgevoerd. Een van de gecontroleerde panden betrof een grote loods met aan de voorzijde een klein kantoortje gelegen in de achtertuin van de woning van de verdachte aan de [a-straat 1]. Daarbij is de ambtenaar van Bouwtoezicht het kantoortje binnengegaan, gevolgd door een medewerker van Liander en een politieambtenaar. Na dit binnengaan is geconstateerd dat daar grote blauwe tonnen, korven met installatiemateriaal en een RVS ketel stonden. In dezelfde ruimte waarin zich het kantoortje bevond, was een soort schuur getimmerd. Daarin stonden tientallen blauwe 20 liter vaten met daarop vermeld ethanol en aceton en ook regulator E37, en twee RVS ketels.

Het hof heeft geoordeeld dat het optreden van de gemeentelijke autoriteiten, waaronder het binnentreden door de ambtenaar van Bouwtoezicht van het aangeduide kantoortje, rechtmatig was. Daarbij heeft het hof in aanmerking genomen dat de controle van het pand was gericht op het gebruik daarvan overeenkomstig het bestemmingsplan en ook verband hield met de bestrijding van illegale en brandgevaarlijke situaties. Dit oordeel, waarin besloten ligt dat deze bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening in de concrete omstandigheden van het geval niet in strijd met artikel 1:6 Awb heeft plaatsgevonden, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Daaraan doet niet af dat de controle heeft plaatsgevonden in het kader van een 'integrale controle', waarbij door verschillende overheidsdiensten met (onder meer) de politie is samengewerkt.

Het cassatiemiddel faalt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde

gevangenisstraf;

- vermindert deze in die zin dat deze negen maanden en drie weken, waarvan twee maanden voorwaardelijk met een proeftijd van drie jaren, belooft;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1146

Zaaknummer: 24/00098

Rechters: F. Posthumus, R. Kuiper en M.J. Borgers

Advocaten: L.C. de Lange

Wetsartikelen: art. 1:6 Awb

RECHTSPRAAK

Kon het hof het verzoek om aanvulling van het NFI-rapport afwijzen?

Kon het hof het verzoek om aanvulling van het NFI-rapport afwijzen?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel komt op tegen de afwijzing door het hof van het verzoek om aanvulling van het NFI-rapport van 14 november 2023 met de volledige onderzoeksopzet en de resultaten van het in dat rapport genoemde experiment van het NFI.

Het hof heeft het verzoek tot aanvulling van het NFI-rapport van 14 november 2023 met de volledige onderzoeksopzet en de resultaten van het in dat rapport genoemde experiment van het NFI afgewezen. Het hof heeft deze afwijzing als volgt gemotiveerd:

‘Voorwaardelijk verzoek

De raadsman heeft verzocht - ingeval het hof gebruik zou maken van de aanname dan wel verwerping van de in het NFI-rapport van 14 november 2023 opgestelde hypothesen als bewijsmiddel - tot aanvulling van het tweede NFI-rapport met de volledige onderzoeksopzet en de resultaten van het op pagina 6 van dat rapport genoemde experiment van het NFI.

De advocaat-generaal heeft zich gemotiveerd verzet tegen toewijzing van het verzoek.

Het hof zal het verzoek beoordelen aan de hand van het noodzaaks criterium. Het hof wijst het verzoek af. Gelet op de onderbouwing van het verzoek, waaruit geenszins blijkt dat de gebezigde onderzoeksmethode en/of de resultaten van het onderzoek worden betwist, is het hof de noodzaak van het verzoek niet gebleken. Het verzoek wordt afgewezen.’

De raadsman van de verdachte heeft in hoger beroep het verzoek gedaan om aanvulling van het tweede NFI-rapport van 14 november 2023 met de volledige onderzoeksopzet en de resultaten van het in dat rapport genoemde eerdere experiment van het NFI. Aan dat verzoek is ten grondslag gelegd dat de NFI-deskundige in dat rapport voor zijn conclusies de set hypothesen heeft getoetst aan genoemd experiment en dat de verdediging om de

betrouwbaarheid van die conclusies te kunnen toetsen, de verzochte gegevens nodig heeft om aan de hand daarvan vragen te formuleren voor een eigen deskundige.

Het op de terechtzitting in hoger beroep gedane verzoek tot aanvulling van het tweede NFI-rapport – dat neerkomt op een verzoek tot het, zo nodig nog, op schrift stellen van en het toevoegen aan de processtukken van de door de verdediging genoemde gegevens met betrekking tot het eerdere experiment van het NFI – is een verzoek als bedoeld in artikel 328 in samenhang met artikel 331 en 315 lid 1 van het Wetboek van Strafvordering. Maatstaf voor de beoordeling van zo'n verzoek is of de noodzaak daarvan is gebleken.

In een geval als dit, waarin het door de verdediging gedane verzoek verband houdt met de mogelijkheid om de resultaten van een door een deskundige verricht onderzoek te (doen) onderzoeken, moet de rechter bij de beoordeling van het verzoek acht slaan op het volgende. De verdachte heeft op grond van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) het recht in de gelegenheid te worden gesteld om de 'truthfulness and reliability' (hierna ook: betrouwbaarheid) te (doen) onderzoeken van een door een deskundige afgelegde verklaring, waaronder ook kan worden begrepen een door de deskundige uitgebracht schriftelijk verslag dat in het dossier is gevoegd, als die verklaring of dat verslag een voor de verdachte belastende strekking heeft. In dit opzicht bestaat er geen verschil met het recht dat aan de verdachte in relatie tot getuigenverklaringen op grond van artikel 6 EVRM toekomt 'to test the truthfulness and reliability of evidence provided by witnesses which incriminates him or her'. Dit betekent dat, als de verdachte kenbaar maakt dat hij de betrouwbaarheid van een belastende deskundigenverklaring wil (doen) onderzoeken, van de verdediging in beginsel geen nadere onderbouwing van het belang bij zo'n onderzoek mag worden verlangd. (Vgl. HR 18 november 2025, ECLI:NL:HR:2025:1711, rechtsoverweging 2.3.3.)

Het hof heeft het verzoek tot aanvulling van het tweede NFI-rapport afgewezen. Daaraan heeft het hof uitsluitend ten grondslag gelegd dat uit de onderbouwing van het verzoek niet blijkt dat de gebruikte onderzoeksmethode en/of de resultaten van het onderzoek door de verdediging worden betwist. Dit oordeel is niet zonder meer begrijpelijk, nu de verdediging naar voren heeft gebracht dat de gegevens over het eerdere NFI-experiment nodig zijn om de – door haar betwiste – resultaten van het NFI-onderzoek te kunnen controleren en te laten beoordelen door een eigen deskundige.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het cassatiemiddel niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1195

Zaaknummer: 24/01698

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en T.B. Trotman

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: art. 157 lid 1 Sr, art. 46 Sr, art. 315 lid 1 Sv, art. 328 Sv en art. 331 Sv

RECHTSPRAAK

Heeft de belanghebbende belang bij de behandeling van het cassatieberoep tegen de beschikking?

Heeft de belanghebbende belang bij de behandeling van het cassatieberoep tegen de beschikking?

Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep

Het cassatieberoep richt zich tegen een beschikking van de rechtbank als bedoeld in artikel 36b lid 1, aanhef en onder 4°, van het Wetboek van Strafrecht (hierna: Sr) waarbij een vordering van de officier van justitie als bedoeld in artikel 552f lid 2 van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) tot onttrekking aan het verkeer van een onder [betrokkene 1] inbeslaggenomen personenauto is toegewezen.

De rechtbank heeft in deze zaak vastgesteld dat de officier van justitie aan [betrokkene 1] een transactievoorstel heeft gedaan dat inhoudt dat [betrokkene 1] niet vervolgd zal worden voor witwassen als wordt voldaan aan de gestelde voorwaarden, waaronder het door [betrokkene 1] doen van afstand van de auto, en dat [betrokkene 1] aan alle voorwaarden van de transactie heeft voldaan. Daarom moet in cassatie ervan worden uitgegaan dat [betrokkene 1] afstand heeft gedaan van de auto als onderdeel van deze op grond van artikel 74 Sr tussen [betrokkene 1] en de officier van justitie afgesloten transactie om strafvervolgning te voorkomen.

De belanghebbende heeft over de aan de transactie verbonden voorwaarde dat [betrokkene 1] afstand doet van de auto een klaagschrift als bedoeld in artikel 552ab (oud) Sv ingediend. De rechtbank heeft dit klaagschrift bij beschikking van 8 mei 2024 ongegrond verklaard. De Hoge Raad heeft bij beschikking van vandaag, ECLI:NL:HR:2026:1011 (24/03894 B) het cassatieberoep van de belanghebbende tegen die beslissing van de rechtbank verworpen, waardoor ervan moet worden uitgegaan dat de belanghebbende niet redelijkerwijs als rechthebbende ten aanzien van de auto kan worden aangemerkt. Dat brengt mee dat de belanghebbende onvoldoende belang heeft bij de behandeling van het cassatieberoep tegen de beschikking van de rechtbank op de vordering tot onttrekking aan het verkeer van die auto.

Beslissing

De Hoge Raad verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1012

Zaaknummer: 24/03898

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en C.N. Dalebout

Advocaten: I.A. van Straalen

Wetsartikelen: art. 552f Sv

RECHTSPRAAK

Had de poging tot uitreiking van de oproeping in hoger beroep moeten worden gedaan op het briefadres, nu de verdachte op dat adres in de BRP stond ingeschreven?

Had de poging tot uitreiking van de oproeping in hoger beroep moeten worden gedaan op het briefadres, nu de verdachte op dat adres in de BRP stond ingeschreven?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat de oproeping voor de terechtzitting in hoger beroep van 1 juli 2024 geldig is betekend (uitgereikt).

Als de niet-gedetineerde verdachte als ingezetene is ingeschreven in de BRP en bij de aanbidding van de dagvaarding of oproeping aan het BRP-adres van de verdachte geen uitreiking heeft kunnen plaatsvinden, wordt de dagvaarding of oproeping uitgereikt aan de autoriteit van welke zij is uitgegaan. De dagvaarding of oproeping is dan op grond van artikel 36e lid 1, aanhef en onder b sub 1°, in samenhang met artikel 36e lid 2, aanhef en onder b, Sv rechtsgeldig betekend op voorwaarde dat bij adresverificatie blijkt dat de verdachte op de dag waarop de dagvaarding of oproeping aan het BRP-adres is aangeboden en in elk geval vijf dagen nadien op dat adres was ingeschreven. De autoriteit van welke zij is uitgegaan zendt vervolgens onmiddellijk een afschrift van de dagvaarding of oproeping aan het BRP-adres. (Vgl. HR 12 maart 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD5163, rechtsoverwegingen 3.11 tot en met 3.16.)

Bij het ontbreken van een woonadres moet, voor de toepassing van artikel 36e Sv, een briefadres als bedoeld in artikel 1.1 Wet BRP worden aangemerkt als het adres waar de geadresseerde als ingezetene is ingeschreven in de BRP waaraan gerechtelijke mededelingen kunnen worden betekend (artikel 36e lid 1, aanhef en onder b sub 1°, Sv). Zo'n briefadres moet worden onderscheiden van een (post)adres als bedoeld in artikel 36g Sv. Dat (post)adres is niet het in artikel 36e Sv bedoelde adres waaraan gerechtelijke mededelingen kunnen worden uitgereikt, maar het adres waaraan in de in artikel 36g Sv genoemde gevallen een afschrift moet worden toegezonden van de dagvaarding of oproeping van de verdachte om op de

(nadere) terechtzitting te verschijnen. (Vgl. HR 17 november 2015, ECLI:NL:HR:2015:3323, rechtsoverweging 2.3.3.)

Uit de stukken kan worden afgeleid dat de verdachte ten tijde van het betekenen van de oproeping voor de terechtzitting in hoger beroep van 1 juli 2024 niet was gedetineerd en dat zij in de BRP stond ingeschreven op het briefadres [c-straat 1] in [plaats]. Uit de stukken volgt echter niet dat de oproeping ter uitreiking is aangeboden op dat adres van de verdachte. Het oordeel van het hof dat de oproeping voor de terechtzitting in hoger beroep van 1 juli 2024 geldig is betekend is niet begrijpelijk. Daaraan doet niet af dat een afschrift van de oproeping naar het adres [c-straat 1] in [plaats] is verzonden, nu deze verzending geen deel uitmaakt van de betekening.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, slaagt het. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- verklaart de betekening van de oproeping voor de terechtzitting in hoger beroep van 1 juli 2024 nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1163

Zaaknummer: 24/03482

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en T.B. Trotman

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: art. 36e Sv en art. 1 lid 1 Wet BRP

RECHTSPRAAK

Had de poging tot de uitreiking van de oproeping voor de nadere terechtzitting in hoger beroep moeten worden gedaan op het briefadres, nu de betrokkene op dat adres in de BRP stond ingeschreven?

Had de poging tot de uitreiking van de oproeping voor de nadere terechtzitting in hoger beroep moeten worden gedaan op het briefadres, nu de betrokkene op dat adres in de BRP stond ingeschreven?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat de oproeping voor de terechtzitting in hoger beroep van 1 juli 2024 geldig is betekend (uitgereikt).

De klacht slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in het arrest dat de Hoge Raad vandaag heeft uitgesproken in de zaak 24/03482, ECLI:NL:HR:2026:1163. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- verklaart de betekening van de oproeping voor de terechtzitting in hoger beroep van 1 juli 2024 nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1199

Zaaknummer: 24/03481

Rechters: A.L.J. van Strien, T.B. Trotman en M.J. Borgers

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: art. 416 lid 2 Sv en art. 36e lid 1 Sv

RECHTSPRAAK

**Kon het hof oordelen dat de verdachte niet heeft
'deelgenomen' aan een organisatie als bedoeld in art. 140a
Sr?**

***Kon het hof oordelen dat de verdachte niet heeft 'deelgenomen' aan
een organisatie als bedoeld in art. 140a Sr?***

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel komt op tegen de door het hof gegeven vrijspraak van het onder 1 tenlastegelegde. Het klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat de vastgestelde gedragingen geen 'deelneming' aan een terroristische organisatie opleveren, als bedoeld in artikel 140a van het Wetboek van Strafrecht (hierna: Sr).

Standpunt Openbaar Ministerie

In zijn requisitoir heeft de advocaat-generaal uiteengezet dat de verdachte in april 2014 naar Syrië is uitgereisd om zich te voegen bij haar echtgenoot, die zich in ISIS-gebied bevond. Hij was toen aangesloten bij ISIS en later – na oprichting per 29 juni 2014 – bij IS. De verdachte voerde met haar echtgenoot een gemeenschappelijke huishouding. Zij verzorgde hun kind, kookte en maakte schoon. IS beschouwde de werkzaamheden van de vrouw in het huishouden als een wezenlijke bijdrage aan de doeleinden van deze organisatie. Deze ondersteuning geldt dan ook als deelnemingshandeling en de verdachte is daarmee aan te merken als lid van IS.

Standpunt verdediging

De raadsman heeft aangevoerd dat de verdachte is afgereisd naar Syrië om hulp te verlenen. Dit tegen de achtergrond dat haar ouders – met de verdachte als baby – Afghanistan voor de oorlog waren ontvlucht. Pas enige tijd na haar aankomst in Syrië ontdekte de verdachte dat haar echtgenoot lid was van IS. De verdachte heeft toen weliswaar een gemeenschappelijke huishouding met haar echtgenoot gevoerd, maar zij heeft geen activiteiten verricht die rechtstreeks verband houden met de verwezenlijking van het oogmerk van de terroristische

organisatie. Na het overlijden van haar echtgenoot in maart 2017 eindigde de gemeenschappelijke huishouding. Zij is nadien in IS-gebied verbleven, maar heeft geen geld of goederen van IS ontvangen en als dit laatste anders zou zijn dan levert dit geen deelname op aan IS.

Oordeel hof

Het hof heeft het volgende vastgesteld. De verdachte is omstreeks 18 april 2014 samen met een vriendin, [betrokkene 2], via Turkije naar Syrië afgereisd, terwijl zij wist dat daar een burgeroorlog gaande was. Zij heeft verklaard dat zij graag mensen wilde helpen. Vier dagen daarvoor was zij met de op dat moment al in Syrië verblijvende broer van die vriendin, [betrokkene 1], naar islamitisch recht getrouwd. De verdachte en haar echtgenoot hebben twee kinderen gekregen en verbleven in Syrië en Irak in gebieden die onder heerschappij stonden van de terroristische organisatie IS/ISIS. De echtgenoot van de verdachte was strijder voor IS. De verdachte wist dat ten tijde van haar vertrek naar Syrië nog niet, maar wel ‘op enig moment’. De verdachte heeft tijdens haar verblijf in Syrië en Irak met haar echtgenoot een gemeenschappelijke huishouding gevoerd, waarbij zij thuis heeft schoongemaakt, gekookt en voor de kinderen zorgde. Volgens het hof is niet gebleken dat de verdachte wervende jihadistische uitingen heeft verspreid en ook niet dat de verdachte een directe bijdrage aan de verwezenlijking van het oogmerk van IS heeft geleverd.

Het hof heeft niet bewezenverklaard dat de verdachte heeft ‘deelgenomen’ aan een organisatie als bedoeld in artikel 140a Sr en heeft de verdachte van feit 1 vrijgesproken. Daaraan heeft het hof als zijn oordeel ten grondslag gelegd dat gelet op de onder 2.4.1 genoemde feiten en omstandigheden, het verrichten van huishoudelijk werk niet voldoet aan het criterium van het hebben van een aandeel in of bieden van ondersteuning aan gedragingen die strekken tot of rechtstreeks verband houden met de verwezenlijking van het oogmerk van IS, omdat het handelen van de verdachte ‘te ver verwijderd is van de verwezenlijking van het terroristische oogmerk van IS’. Daarbij heeft het hof geoordeeld dat dit niet anders wordt door de betalingen en goederen die de verdachte in verband met het overlijden van haar echtgenoot van IS heeft ontvangen.

Gelet op wat is overwogen geeft het oordeel van het hof niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het is ook toereikend gemotiveerd.

De klacht faalt.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1143

Zaaknummer: 24/04604

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en R. Kuiper

Advocaten: T. Straten

Wetsartikelen: art. 140a Sr

RECHTSPRAAK

Kon de rechtbank oordelen dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de auto zal worden verbeurdverklaard?

Kon de rechtbank oordelen dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de auto zal worden verbeurdverklaard?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de ongegrondverklaring van het klaagschrift over een op grond van artikel 94 van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) inbeslaggenomen leaseauto. Het klaagt in het bijzonder over het oordeel van de rechtbank dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat die auto zal worden verbeurdverklaard.

De rechtbank heeft vastgesteld dat onder de klager op grond van artikel 94 Sv beslag is gelegd op de in het klaagschrift genoemde auto. Bij de beoordeling van een klaagschrift van de beslagene dat is gericht tegen een beslag dat is gelegd op grond van artikel 94 Sv, moet de rechter a. beoordelen of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert en, zo nee, b. de teruggave van het inbeslaggenomen voorwerp gelasten aan de beslagene, tenzij een ander redelijkerwijs als rechthebbende ten aanzien van dat voorwerp moet worden beschouwd. Het belang van strafvordering vordert onder meer het voortduren van het beslag als niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de later oordelende strafrechter de verbeurdverklaring van het voorwerp zal bevelen.

In de beschikking van de rechtbank ligt als haar oordeel besloten dat de inbeslaggenomen auto aan de klager toebehoort in de zin van artikel 33a Sr. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk, ook niet in het licht van wat door en namens de klager naar voren is gebracht. Daarbij is van belang dat in het klaagschrift wordt aangevoerd dat de klager eigenaar is van de auto en dat door of namens de klager niet is gesteld dat de auto (al dan niet in eigendom) toebehoorde aan de leasemaatschappij. Daarbij verdient opmerking dat het enkele bestaan van een leaseovereenkomst er niet aan in de weg hoeft te staan om aan te nemen dat de auto aan de klager toebehoort in de zin van artikel 33a Sr (vgl. HR 17 februari 2004,

ECLI:NL:HR:2004:AN9360, rechtsoverweging 5.4).

In het licht hiervan getuigt het oordeel van de rechtbank dat niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de later oordelende strafrechter de verbeurdverklaring van de auto op grond van artikel 33a lid 1 Sr zal bevelen, niet van een onjuiste rechtsopvatting en is het toereikend gemotiveerd.

Dat wordt niet anders als – met het cassatiemiddel – tot uitgangspunt zou worden genomen dat de auto toebehoort aan de leasemaatschappij. In dat geval zou zich immers de situatie voordoen dat een ander dan de klager redelijkerwijs als rechthebbende van de auto moet worden beschouwd, en heeft de klager onvoldoende belang bij de klacht.

Het cassatiemiddel faalt.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1001

Zaaknummer: 24/02864

Rechters: T. Kooijmans, C.N. Dalebout en V. van den Brink

Advocaten: Vromen, S.A.H. S.A.H. Vromen en prof. mr. J.S. Nan

Wetsartikelen: art. 94 Sv en art. 33a lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Vinden de verklaringen van de getuige voldoende steun in ander bewijsmateriaal?

Vinden de verklaringen van de getuige voldoende steun in ander bewijsmateriaal?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof in strijd met artikel 342 lid 2 van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) de bewezenverklaring uitsluitend heeft doen steunen op de verklaringen van één getuige.

Volgens artikel 342 lid 2 Sv kan het bewijs dat de verdachte het tenlastegelegde feit heeft begaan, door de rechter niet uitsluitend worden aangenomen op de verklaring van één getuige. Deze bepaling heeft betrekking op de tenlastelegging in haar geheel en niet op een onderdeel daarvan. Zij beoogt de deugdelijkheid van de bewijsbeslissing te waarborgen, in die zin dat artikel 342 lid 2 Sv de rechter verbiedt tot een bewezenverklaring te komen als de door één getuige naar voren gebrachte feiten en omstandigheden op zichzelf staan en onvoldoende steun vinden in ander bewijsmateriaal. De vraag of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, laat zich niet in algemene zin beantwoorden, maar vereist een beoordeling van het concrete geval. De Hoge Raad kan daarom geen algemene regels geven over de toepassing van artikel 342 lid 2 Sv, maar daarover slechts tot op zekere hoogte duidelijkheid geven door het beslissen van concrete gevallen. Opmerking verdient nog dat het bij de beoordeling in cassatie of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, van belang kan zijn of de feitenrechter zijn oordeel dat dat het geval is, nader heeft gemotiveerd. (Vgl. HR 13 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM2452.)

Het oordeel van het hof dat het bewijs dat de verdachte het tenlastegelegde – de schuldhealing van drie fietsen – heeft begaan, niet alleen wordt aangenomen op grond van de door de getuige [medeverdachte] afgelegde verklaringen, maar dat die verklaringen voldoende steun vinden in ander bewijsmateriaal, is niet toereikend gemotiveerd. Dat het hof uit de voor het bewijs gebruikte aangiftes heeft kunnen afleiden dat deze fietsen op enig moment gestolen waren, en dat het in aanmerking heeft genomen dat de verdachte zich op zijn zwijgrecht heeft

beroepen, biedt op zichzelf geen steun voor het door het hof aangenomen daderschap van de verdachte.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het in de zaak met parketnummer 02-126023-23 onder 3 subsidiair tenlastegelegde en de strafoplegging;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1002

Zaaknummer: 24/03263

Rechters: T.B. Trotman, V. van den Brink en F. Damsteegt

Advocaten: J.J.J. van Rijsbergen

Wetsartikelen: art. 342 Sv en art. 417bis lid 1 onder a Sr

RECHTSPRAAK

Bestaat er een (wettelijke) grondslag voor de vergoeding van de kosten voor rechtsbijstand, nu een expliciete wettelijke regeling ontbreekt?

Bestaat er een (wettelijke) grondslag voor de vergoeding van de kosten voor rechtsbijstand, nu een expliciete wettelijke regeling ontbreekt?

Het procesverloop en de beschikking van de rechtbank

Uit de stukken en het procesverloop zoals weergegeven in de vordering van de advocaat-generaal blijkt onder meer dat de politierechter de betrokkene bij onherroepelijk vonnis van 13 februari 2020 heeft veroordeeld voor belaging en aan hem een vrijheidsbeperkende maatregel als bedoeld in artikel 38v van het Wetboek van Strafrecht (hierna: Sr) heeft opgelegd.

Op 4 december 2021 is de betrokkene op grond van artikel 6:3:15 lid 1 in samenhang met artikel 6:3:14 lid 1, onder b, Sv aangehouden op verdenking van overtreding van de vrijheidsbeperkende maatregel. Op grond van artikel 6:6:20 lid 1, onder b, in samenhang met artikel 6:6:20 lid 2 Sv heeft de officier van justitie een vordering tot tenuitvoerlegging van de vervangende hechtenis bij de rechter-commissaris ingediend. Op 6 december 2021 heeft de rechter-commissaris deze vordering van de officier van justitie afgewezen en de invrijheidstelling van de betrokkene bevolen.

Op 10 mei 2022 heeft de betrokkene bij verzoekschrift verzocht om toekenning van een schadevergoeding van € 210 voor schade als gevolg van de (onterechte) vrijheidsbeneming en om toekenning van een schadevergoeding van € 280 voor kosten voor rechtsbijstand in verband met het opstellen en het indienen van het verzoekschrift. Bij beschikking van 24 oktober 2022 heeft de rechtbank ten aanzien van het ‘verzoek artikel 533 Sv’ (de Hoge Raad begrijpt: artikel 537 Sv) aan de betrokkene ten laste van de Staat een vergoeding toegekend van € 210, en ten aanzien van het ‘verzoek artikel 530 Sv’ aan de betrokkene uit ‘s Rijks kas een vergoeding toegekend van € 280. De vordering tot cassatie in het belang van de wet van de advocaat-generaal heeft betrekking op de beslissing van de rechtbank op het verzoek tot toekenning van een schadevergoeding voor de kosten voor rechtsbijstand.

De rechtbank heeft over de toewijzing van het verzoek tot vergoeding van kosten voor rechtsbijstand in verband met het opstellen en het indienen van het verzoekschrift overwogen:

‘Verzoek artikel 530 Sv

Daarnaast is verzocht om vergoeding van de kosten voor het opstellen en indienen van het artikel 533 Sv-verzoekschrift. Op grond van artikel 530 Sv kan een gewezen verdachte in beginsel aanspraak maken op vergoeding van de te zijnen laste gekomen kosten voor de rechtsbijstand indien de zaak is geëindigd zonder oplegging van een straf of maatregel en zonder dat toepassing is gegeven aan artikel 9a Sr. Ingevolge artikel 530, vierde lid, Sv juncto artikel 529, vijfde lid, Sv is een en ander van overeenkomstige toepassing op in dit artikellid nader opgesomde rechtsgedingen.

De rechtbank constateert dat de procedure als bedoeld in artikel 6:6:20 Sv niet in deze opsomming is opgenomen.

De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 19 februari 2013 (ECLI:NL:HR:2013:BX5566) evenwel geconcludeerd dat uit de wetsgeschiedenis niet kan worden afgeleid dat de wetgever heeft beoogd de mogelijkheid tot toekenning van een vergoeding als bedoeld in artikel 591a Sv (artikel 530 Sv) te binden aan strikte grenzen wat betreft de fase van het strafproces waarin de kosten van een raadsman in de geëindigde strafzaak zijn gemaakt of wat betreft de aard van de met die zaak rechtstreeks verband houdende juridische procedure. De wetgever heeft bij de totstandkoming van het voormalige artikel 14l Sr (artikel 6:6:20 Sv) voorts geen blijk gegeven van een bewuste keuze om de kosten die met rechtsbijstand in een op de voet van artikel 14l Sr (artikel 6:6:20 Sv) aangevangen procedure zijn gemoeid niet voor vergoeding in aanmerking te laten komen.

Tegen deze achtergrond is er geen reden om aan te nemen dat de kosten voor rechtsbijstand niet op grond van artikel 530 Sv kunnen worden gecompenseerd. Dergelijke compensatie ligt naar het oordeel van de rechtbank in het verlengde van de toekenning van schadevergoeding en is in die zin ook te zien als een strafprocessuele tegenhanger van de materiële vergoeding voor de vrijheidsbeneming ter zake van een voorlopige tenuitvoerlegging. Voorts merkt de rechtbank op dat het schadeloosstellen van de verzoeker doorgaans niet kan worden bereikt wanneer het verzoek tot vergoeding van de kosten voor rechtsbijstand, gemaakt in verband met het opstellen, indienen en behandelen van het verzoekschrift zal worden afgewezen. In dat geval komen de kosten voor het indienen van het verzoekschrift voor rekening van de verzoeker, waardoor hij aan zijn raadsman meer zal moeten betalen dan dat hij thans vergoed krijgt.

Bovenstaande feiten en omstandigheden in aanmerking genomen, ziet de rechtbank gronden van billijkheid om aan de verzoeker ook de (forfaitaire) vergoeding toe te kennen voor de kosten voor het opstellen en indienen van het op grond van artikel 533 Sv ingediende verzoekschrift.'

Juridisch kader

Artikel 591 (oud) tot en met 592 (oud) Sv en artikel 89 (oud) tot en met 93 (oud) Sv zijn bij de gedeeltelijke inwerkingtreding op 1 januari 2020 van de Wet herziening tenuitvoerlegging strafrechtelijke beslissingen (Wet van 22 februari 2017, Stb. 2017, 82; ook wel Wet USB genoemd), vernummerd tot artikel 529 tot en met 536 Sv. Daarbij zijn verder artikel 141 (oud), 15k (oud), 38ij (oud) en 77dd lid 5 (oud) Sr vernummerd tot artikel 537 Sv. De huidige artikelen zijn opgenomen in Titel VIa van het Vierde Boek van het Wetboek van Strafvordering ('schadevergoeding en andere bijzondere kosten'). Uit de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel dat heeft geleid tot de Wet USB (Kamerstukken II 2014/15, 34086, nr. 3, p. 65) blijkt dat de huidige bepalingen over schadevergoeding en andere bijzondere kosten – afgezien van enkele hier niet ter zake doende aanpassingen – inhoudelijk ongewijzigd zijn gebleven ten opzichte van de oude bepalingen.

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de rechtbank in strijd met artikel 530 lid 2 en 537 Sv heeft geoordeeld dat de betrokkene, die op grond van artikel 537 Sv in aanmerking komt voor schadevergoeding in verband met de vrijheidsbeneming, op grond van artikel 530 lid 2 Sv ook aanspraak maakt op vergoeding van kosten voor rechtsbijstand.

De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 19 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BX5566 geoordeeld dat en waarom een redelijke wetsuitleg meebrengt dat als (i) de zaak is geëindigd in een sepot, of als (ii) een beklag als bedoeld in artikel 12 Sv niet gegrond is verklaard of (iii) zo'n beklag wel gegrond is verklaard, maar de zaak vervolgens is geëindigd zonder oplegging van straf of maatregel of zonder dat toepassing is gegeven aan artikel 9a Sr, het toekennen van een vergoeding voor de kosten van een raadsman op grond van artikel 591a lid 2 (oud) Sv (nu artikel 530 lid 2 Sv) in geen van deze drie situaties is uitgesloten, zij het dat de rechter daartoe slechts kan besluiten als en voor zover naar zijn oordeel, alle omstandigheden in aanmerking genomen, gronden van billijkheid aanwezig zijn voor de toekenning van een vergoeding voor de kosten van een raadsman.

De hiervoor onder (i) tot en met (iii) bedoelde situaties kenmerken zich hierdoor dat de betreffende strafzaak niet is geëindigd met een niet-veroordelende einduitspraak in de zin van artikel 348 en 350 Sv, maar toch aannemelijk is dat geen aansprakelijkstelling door de

strafrechter zal volgen. Voor die situaties achtte de Hoge Raad het redelijk de toepasselijkheid van artikel 591a lid 2 (oud) Sv (nu artikel 530 lid 2 Sv) niet uit te sluiten.

In dit geval gaat het om een verzoek tot vergoeding van kosten voor rechtsbijstand in verband met het opstellen en het indienen van het verzoekschrift in de procedure over de vordering van de officier van justitie als bedoeld in artikel 6:6:20 lid 1, onder b, in samenhang met artikel 6:6:20 lid 2 Sv, tot tenuitvoerlegging van de vervangende hechtenis op grond van verdenking van overtreding van een in de strafzaak onherroepelijk opgelegde vrijheidsbeperkende maatregel. De rechter-commissaris heeft deze vordering afgewezen en de invrijheidstelling van de betrokkene bevolen, maar de betrokkene is onherroepelijk veroordeeld voor het feit waarvoor de vrijheidsbeperkende maatregel is opgelegd. Het gaat hier daarom niet om een situatie.

Artikel 529 lid 5 in samenhang met artikel 530 lid 4 Sv voorziet in een specifieke regeling met het oog op enkele bijzondere procedures waarin de kosten voor rechtsbijstand wel voor vergoeding in aanmerking komen, zoals de behandeling van vorderingen in het kader van de tenuitvoerlegging van een terbeschikkingstelling. Deze bijzondere procedures zijn, net als de procedure in deze zaak en anders dan de hiervoor onder (i) tot en met (iii) bedoelde situaties, niet steeds gekoppeld aan de strafzaak tegen de betrokkene waarin zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid is of wordt vastgesteld. De procedure in deze zaak is echter niet in die specifieke regeling opgenomen. Het gaat de rechtsvormende taak van de Hoge Raad te buiten deze regeling desondanks van overeenkomstige toepassing te achten op de procedure die in deze zaak aan de orde is. Het eventueel voorzien in de toepasselijkheid van deze regeling ligt op de weg van de wetgever.

Beoordeling van de beschikking van de rechtbank

De rechtbank heeft geoordeeld dat er geen reden is om aan te nemen dat de kosten voor rechtsbijstand niet op grond van artikel 530 Sv kunnen worden gecompenseerd, en dat er gronden van billijkheid zijn om aan de betrokkene ook een vergoeding toe te kennen voor de kosten voor het opstellen en indienen van het op grond van artikel 537 Sv ingediende verzoekschrift. Gelet op wat hiervoor is overwogen, is dat oordeel onjuist.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt in het belang van de wet de beschikking van de rechtbank, maar uitsluitend voor zover ten aanzien van het onder RK-nummer 22/009456 ingeschreven verzoek aan de betrokkene uit 's Rijks kas een vergoeding van € 280 is toegekend.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1004

Zaaknummer: 26/00504

Rechters: A.L.J. van Strien, V. van den Brink, C. Caminada, C.N. Dalebout en F. Posthumus

Wetsartikelen: art. 537 Sv, art. 530 lid 2 Sv, art. 6:6:20.1.b Sv en art. 12 Sv

RECHTSPRAAK

Staat een forse duw met twee handen tegen de borst en/of buik in redelijke verhouding tot het aanraken of slaan van de verdachte op zijn wang en krabben op zijn arm?

Staat een forse duw met twee handen tegen de borst en/of buik in redelijke verhouding tot het aanraken of slaan van de verdachte op zijn wang en krabben op zijn arm?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel dat namens de verdachte is voorgesteld

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het beroep op noodweer. Het klaagt in het bijzonder over het oordeel dat niet is voldaan aan de proportionaliteitseis.

De proportionaliteitseis bij noodweer strekt ertoe om niet ook dan een gedraging straffeloos te doen zijn als zij – als verdedigingsmiddel – niet in redelijke verhouding staat tot de ernst van de aanranding. De in dat verband geldende – tot terughoudendheid aanzettende – maatstaf luidt of de gedraging als verdedigingsmiddel niet in onredelijke verhouding staat tot de ernst van de aanranding. De keuze van het verdedigingsmiddel en de manier waarop het is gebruikt, staan bij de beoordeling van de proportionaliteit centraal. Zo staat in beginsel het met kracht toebrengen van een diepe, potentieel dodelijke steekwond niet in verhouding met een aanval die bestaat uit het slaan met de blote handen of een vuist. (Vgl. HR 22 maart 2016, ECLI:NL:HR:2016:456, rechtsoverweging 3.5.3.)

Het hof heeft geoordeeld dat weliswaar sprake was van een ogenblikkelijke en wederrechtelijke aanranding van de verdachte door de aangeefster, maar heeft het beroep op noodweer verworpen omdat de door de verdachte gegeven ‘forse duw met twee handen’ tegen de borststreek en/of buik van de aangeefster in onredelijke verhouding staat tot de ernst van die aanranding. Dat oordeel is, in het licht van wat is vooropgesteld en in aanmerking genomen dat het hof heeft vastgesteld dat sprake was van een noodweersituatie omdat de aangeefster de verdachte op zijn wang heeft aangeraakt of geslagen en hem op zijn arm heeft gekrabbd, en namens de verdachte was aangevoerd dat hij langs de aangeefster moest om de uitgang te bereiken, niet zonder meer begrijpelijk. Dat de aangeefster door de duw is gevallen

met het door het hof vastgestelde letsel tot gevolg, maakt dat niet anders.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beoordeling van de overige cassatiemiddelen die namens de verdachte en de benadeelde partij zijn voorgesteld

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het tweede namens de verdachte voorgestelde cassatiemiddel en het cassatiemiddel dat namens de benadeelde partij is voorgesteld, niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1014

Zaaknummer: 24/02592

Rechters: C.N. Dalebout, T.B. Trotman en V. van den Brink

Advocaten: M. Berndsén

Wetsartikelen: art. 300 lid 2 Sr, art. 304 lid 1 onder 1 Sr en art. 41 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Is de toewijzing van de vordering benadeelde partij toereikend gemotiveerd?

Is de toewijzing van de vordering benadeelde partij toereikend gemotiveerd?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) de beslissing van het hof op de vordering van de [benadeelde] Ltd en de in verband daarmee opgelegde schadevergoedingsmaatregel. Het voert daartoe aan dat een al naar de benadeelde partij teruggeboekt bedrag van € 115.539,88 in mindering had moeten worden gebracht.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van 1376 dagen, waarvan 720 dagen voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft

- (i) de duur van de opgelegde gevangenisstraf, en

- (ii) de beslissing op de door de [benadeelde] Ltd gevorderde schadevergoeding en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van het slachtoffer [benadeelde] Ltd;

- vermindert de opgelegde gevangenisstraf in die zin dat deze 1346 dagen, waarvan 720 dagen voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren belooft;

- wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak ten aanzien van de onder (ii) genoemde beslissingen opnieuw wordt berecht en afgedaan;

- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1028

Zaaknummer: 24/00701

Rechters: T. Kooijmans, C.N. Dalebout en V. van den Brink

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 326 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) de bewezenverklaring.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1029

Zaaknummer: 24/02529

Rechters: T. Kooijmans, C.N. Dalebout en V. van den Brink

Advocaten: J. Kuijper en S.F.W. van 't Hullenaar

Wetsartikelen: art. 26 lid 1 WWM

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van de tenlastegelegde poging tot het wederrechtelijk verblijven op een in de haven gelegen besloten plaats. Het voert daartoe aan dat uit de bewijsvoering niet een begin van uitvoering van dat misdrijf kan worden afgeleid.

Voor een strafbare poging is vereist dat gedragingen zijn verricht die kunnen worden beschouwd als een begin van uitvoering van het voorgenomen misdrijf. Dat is het geval bij gedragingen die naar hun uiterlijke verschijningsvorm zijn gericht op de voltooiing van het voorgenomen misdrijf. De vraag of sprake is van zulke gedragingen, laat zich niet in algemene zin beantwoorden. Het komt aan op een beoordeling van de concrete omstandigheden van het geval. Algemene regels kunnen daarvoor niet worden gegeven. Een belangrijke beoordelingsfactor is daarbij hoe dicht de vastgestelde gedragingen bij de voltooiing van het voorgenomen misdrijf lagen, bijvoorbeeld in tijd en/of plaats, en hoe concreet deze daarop waren gericht. Daarmee wordt ook afbakening van de poging ten opzichte van de strafbare voorbereiding bevorderd. Verder kan het bij poging gaan om een samenstel van gedragingen, met inbegrip van die van eventuele deelnemers. De aard van het misdrijf kan van belang zijn, maar niet noodzakelijk is dat al een bestanddeel van het misdrijf is vervuld. (Vgl. HR 30 maart 2021, ECLI:NL:HR:2021:388 en HR 28 maart 2023, ECLI:NL:HR:2023:479).

Artikel 138aa lid 1 Sr stelt strafbaar het wederrechtelijk verblijf op een in een haven, luchthaven of spoorwegemplacement gelegen besloten plaats voor distributie, opslag of overslag van goederen. Op die gedraging is een gevangenisstraf gesteld van ten hoogste een jaar of geldboete van de derde categorie. Mede uit de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 138aa Sr zoals deze is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2.8 en 2.9, kan worden afgeleid dat artikel 138aa lid 2 Sr als strafverzwarende omstandigheid moet worden aangemerkt die inhoudt dat degene die wederrechtelijk verblijft op een besloten plaats (als bedoeld in artikel 138aa lid 1 Sr) zich de toegang tot die plaats heeft verschaft door middel van (één of meer van) de in artikel 138aa lid 2 Sr bedoelde middelen. Artikel 138aa lid 3

Sr noemt twee omstandigheden waaronder de in artikel 138aa lid 1 en 2 Sr bedreigde straf (verder) wordt verzwaard. Artikel 138aa lid 2 (oud) Sr en het huidige artikel 138aa lid 2 Sr bevatten dus niet een afzonderlijke strafbepaling.

Voor zover het cassatiemiddel veronderstelt dat het hof de verdachte heeft veroordeeld voor een poging om (met anderen) het in artikel 138aa lid 1 Sr genoemde misdrijf te plegen onder de in artikel 138aa lid 2 Sr genoemde strafverzwarende omstandigheid, berust het op een onjuiste lezing van het arrest van het hof. Het hof heeft de kwalificatie van het bewezenverklaarde feit immers gebaseerd op artikel 138aa lid 1 en 3, aanhef en onder b, in samenhang met artikel 45 lid 1 Sr.

Het hof heeft in zijn bewijsvoering onder meer de volgende vaststellingen gedaan. De verdachte is op 19 januari 2024 om ongeveer 3.30 uur samen met drie anderen door een taxi afgezet op de Maasvlakte bij het besloten terrein van [A]. In de taxi hadden zij uitleg gekregen over 'iets verplaatsen'. Nadat de vier mannen waren uitgestapt, zagen douaneambtenaren/buitengewoon opsporingsambtenaren de taxi omdraaien en zagen die ambtenaren vier mannen in donkere kleding bij het hek van het [A] -terrein staan. Zij zagen dat een van die mannen een bivakmuts droeg en dat, na ontdekking en staandehouding door die ambtenaren, een van die mannen zijn telefoon kapot sloeg. De mannen bleken meerdere lagen kleding over elkaar te dragen en hadden een betonschaar bij zich, alsmede een tas met daarin een powerbank, eten, drinken, telefoons en een zaklamp. Bij de mededaders [medeverdachte 3] en [medeverdachte 1] zijn containerzegels aangetroffen. Bij onderzoek aan de telefoon die is aangetroffen bij de [medeverdachte 2], is een chatbericht van de dag ervoor gevonden, waarin is gesproken over een ontmoeting buiten, zich in het zwart kleden en zich bij aanhouding op het zwijgrecht beroepen. In een ander chatbericht vroeg [medeverdachte 2] aan een onbekende persoon of hij wilde weten hoe men gevraagd wordt om 'uit te halen'. Tegenover de politie heeft de [medeverdachte 3] verklaard: 'We moesten onze telefoon uit doen'. De telefoon van de verdachte, die bij zijn aanhouding in beslag werd genomen, stond in de vliegtuigstand.

Op deze vaststellingen heeft het hof zijn oordeel gebaseerd dat de gedragingen van de verdachte en de mededaders naar hun uiterlijke verschijningsvorm waren gericht op het gezamenlijk betreden van en vervolgens verblijven op het terrein van [A], en dat dat delict slechts niet is voltooid omdat dit nog net op tijd door de douaneambtenaren werd verijdeld. Het daarin besloten liggende oordeel dat de gedragingen van de verdachte en de mededaders moeten worden aangemerkt als een begin van uitvoering van dit voorgenomen misdrijf en een strafbare poging opleveren, getuigt in het licht van wat is vooropgesteld niet van een onjuiste rechtsopvatting en het is toereikend gemotiveerd. Daarbij is van belang dat uit de bewijsvoering van het hof kan worden afgeleid dat de vastgestelde gedragingen van de

verdachte en de mededaders in tijd en plaats dicht lagen bij en concreet gericht waren op het wederrechtelijk verblijf op een in een haven gelegen besloten plaats.

Het cassatiemiddel faalt.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1030

Zaaknummer: 24/03929

Rechters: T. Kooijmans, C.N. Dalebout en V. van den Brink

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 45 lid 1 Sr en art. 138aa Sr

RECHTSPRAAK

Is het cassatieberoep tijdig ingesteld?

Is het cassatieberoep tijdig ingesteld?

Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep

In artikel 432 lid 1, aanhef en onder a, van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) is bepaald dat het cassatieberoep moet worden ingesteld binnen veertien dagen na de einduitspraak als de dagvaarding of oproeping om op de terechtzitting te verschijnen of de aanzegging of oproeping voor de nadere terechtzitting aan de verdachte in persoon is gedaan of betekend (uitgereikt)

Volgens de stukken is de oproeping om op de terechtzitting van het hof van 15 januari 2025 te verschijnen aan de verdachte in persoon betekend. Dat op de akte van uitreiking is aangetekend 'ontvanger heeft brief gelezen maar gaf deze terug wilde hem niet hebben', doet daaraan niet af. Daarom had op grond van artikel 432 lid 1, aanhef en onder a, Sv het cassatieberoep moeten worden ingesteld binnen veertien dagen na de einduitspraak van het hof van 29 januari 2025. Het beroep is echter pas ingesteld op 28 februari 2025. Dit brengt mee dat de Hoge Raad het cassatieberoep niet in behandeling kan nemen.

Beslissing

De Hoge Raad verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1069

Zaaknummer: 25/00781

Rechters: T.B. Trotman, R. Kuiper en M.J. Borgers

Advocaten: D. Greven

Wetsartikelen: art. 432 lid 1 onder a Sv

RECHTSPRAAK

Had de dagvaarding in hoger beroep moeten worden betekend op het namens de verdachte opgegeven adres in Nederland, nu de verdachte in het BRP stond ingeschreven op een adres in België?

Had de dagvaarding in hoger beroep moeten worden betekend op het namens de verdachte opgegeven adres in Nederland, nu de verdachte in het BRP stond ingeschreven op een adres in België?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat de dagvaarding in hoger beroep geldig is betekend (uitgereikt).

Uit de stukken kan worden afgeleid dat de verdachte ten tijde van het betekenen van de dagvaarding in hoger beroep niet was gedetineerd, dat hij niet in Nederland als ingezetene stond ingeschreven in de BRP en dat van hem een adres in Nederland uit de stukken blijkt, dat voor de hand ligt en redelijkerwijs als feitelijke woon- of verblijfplaats van de verdachte zou kunnen gelden, namelijk het adres dat de verdachte in de akte hoger beroep heeft doen opnemen, [a-straat 1] in [plaats]. Uit de stukken volgt echter niet dat is geprobeerd de dagvaarding in hoger beroep uit te reiken op dat adres van de verdachte. Het kennelijke oordeel van het hof dat de dagvaarding in hoger beroep geldig is betekend is daarom, gelet op wat is vooropgesteld en in aanmerking genomen dat uit de stukken niet volgt dat het in de akte hoger beroep opgenomen adres ten tijde van het betekenen van de dagvaarding in hoger beroep was achterhaald door een latere adresopgave, niet begrijpelijk.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, slaagt het.

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
 - verklaart de betekening van de dagvaarding in hoger beroep nietig.
-

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1113

Zaaknummer: 24/03730

Rechters: M.J. Borgers, F. Posthumus en R. Kuiper

Advocaten: F.P. Slewe

Wetsartikelen: art. 588 Sv en art. 36e lid 3 Sv